

Pasaka

Ožka ir vilkas

Gyveno savo trobelėj ožkelė ir turėjo penkis ožiukus. Išeidama maisto ieškoti, sako:

– Užsidarykit dureles ir nieko neįleiskit. Kai aš pareisiu, tai prie langelio sakysiu:

Vaikeliai mano mieli,
Atdarykit dureles! –
Aš parnešiau rageliuose šienelio,
Tešmenėly pienelio.

Vilkas įsiklausė. Kai ožkutė nuėjo nuo lango, tas, priėjęs prie lango, storu balsu pradėjo sakyti:

Vaikeliai mano mieli,
Atdarykit dureles! –
Aš parnešiau šienelio,
Pilni nagai vandenėlio.

– Ne, ne, neleisim! – sako ožiukai. – Mūsų mamutė plonai šneka, o tu storai. Tu ne mūsų mamutė.

Vilkas nubėgo į kalvę:
Kalveli kavolėli,
Pasmalink man liežuvėlį!
Aš tau duosiu pupų rėtį,
Aš tau duosiu žirnių rėtį,
Aš tau duosiu miežių rėtį.

Kalvis pasidėjo ant priekalo vilko liežuvį, padaužė su kūju, tas ir suplonėjo. Vilkas jau plonai šneka. Įsiklausęs, kaip ožkelė šnekėjo, priėjo prie ožkelės langiuo, ir jis pradeda šnekėti taip pat plonu balseliu. Ožiukai nusidžiaugę pamanė, kad jų mamutė parėjo, ir atidarė dureles.

Vilkas įėjęs tuoj ėmėsi darbo. Keturis oželius greitai prarijo, tik vienas išsigandęs po pečium palindo ir pasiliko.

Ožkelė parėjus rado dureles atidarytas. Įėjo į trobelę. Šaukia ožiukus – nėra vaikelių. Po pečium dar rado vieną oželį, iš tos baimės labai nešvarų. Pasiėmus nuvalė, išėjo prie šaltinėlio, susikūrė ugnelę ir verda žuveles.

Ateina vilkas.

– Ką tu čia, kūmute, verdi? – klausia.

Sako:

– Žuvis.

– O man ar duosi? – klausia vilkas.

Ožka sako:

– Nueik už tvoros, iškišk liežuvį per tvorą, o aš tau atnešiu žuvelių.

Vilkas už tvoros atsitūpė, liežuvį iškišo per tvorą ir laukia. Ožkelė pasiėmė lopetėlę, prisižėrė žarijų ir užpylė vil kui ant liežuvio. Vilkas, gerklę išdegęs, cypdamas kaukdamas padvėsė, o ožkelė rageliu prarėžė jam pilvą. Ožkyčiai išsoko sveiki ir gyvi, ir niekados jokio vilko į savo trobelę neįsileido.